

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lipca 2017 r.,
sprawy K. G.
skazanego z art. 279 § 1 i in. kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. G. Kancelaria Radcy Prawnego w K. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 lutego 2016 r. K. G. został uznany za winnego 14 przestępstw realizujących znamiona typów z art. 278 § 1 k.k. oraz art. 279 k.k., za które wymierzono mu finalnie karę łączną 2 lat pozbawienia

wolności. Karę łączną wymierzono, przy uwzględnieniu unormowania art. 4 § 1 k.k., na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r.

Wyrok ten w stosunku do K. G. został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 listopada 2016 r. w ten sposób, że jeden z czynów – przypisany w pkt. XIII wyroku Sądu Rejonowego – pierwotnie zakwalifikowany jako kradzież z art. 278 § 1 k.k. na kwotę 450 zł, został oceniony jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. W związku z tym, wyrok w tej części uchylono i na podstawie przepisów art. 104 § 1 pkt. 7 i art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. i art. 118 § 2 k.p.s.w. umorzono w tym zakresie postępowanie. Ponadto z podstawy wymierzonej kary łącznej wyeliminowano ten jednostkowy czyn i jej wymiar obniżono do roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu orzeczeniu „rażącą obrazę art. 4 § 1 k.k. poprzez zastosowanie za podstawę wyrokowania odnośnie czynu opisanego w punkcie XIII wyroku Sądu Rejonowego w W., II Wydział Kamy, sygn. II K (...) z dnia 23 lutego 2016 roku, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 roku (Dz. U. z 2015 r. poz. 1385) przy jednoczesnym przyjęciu (a de facto pozostawieniu) jako podstawy orzekania w pozostałym zakresie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks kamy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), co w konsekwencji skutkowało tym, iż wyrok został wydany w oparciu o dwa stany prawne - częściowo o przepisy ustawy obowiązującej przed 1 lipca 2015 roku, a częściowo o przepisy obowiązujące od 1 stycznia 2016 roku”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut skarżącego koncentruje się wokół faktu, że w jednym wyroku do poszczególnych rozstrzygnięć zastosowano ustawę karną w brzmieniu z różnych okresów (sprzed i po 1 lipca 2015 r.). W tym postąpieniu skarżący upatruje rażącego naruszenia art. 4 § 1 k.k. Jego stanowisko jest jednak w sposób ewidentny błędne.

Wydaje się, że przez zakaz stosowania konglomeratu ustaw – obowiązującej w dacie orzekania i w czasie popełnienia przestępstwa – autor kasacji rozumie zakaz zastosowania różnych ustaw w jednym wyroku, co utożsamia z pojęciem sprawy. Tymczasem, o ile z unormowania art. 4 § 1 k.k. rzeczywiście wynika wymóg dokonania wyboru między konkurującymi ustawami i zastosowania całościowo tylko jednej z nich, tj. tej, która *in concreto* jest względniejsza dla sprawcy (zob. m.in. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2002 r., II KKN 303/99), to z całą pewnością nakaz ten nie obejmuje zastosowania jednej, wybranej ustawy do wszystkich czynów sprawcy, będących przedmiotem osądu w jednym postępowaniu, a więc do wszystkich zapadłych w nim rozstrzygnięć. Wymóg zastosowania w całości ustawy względniejszej – co wszak wynika wprost z treści art. 4 § 1 k.k. – odnosi się do poszczególnych czynów, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny; ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu może okazać się względniejsza co do jednego z czynów, objętych osądem, a surowsza odnośnie innego czynu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 10 czerwca 2014 r., II AKa 94/14). Wypada już tylko dodać, że instytucja kary łącznej jest instytucją prawa materialnego, do której również – co do zasady – ma zastosowanie reguła określona w art. 4 § 1 k.k. Nawiązując do wyводу kasacji należy więc podkreślić, że wyrok dotyczyć może wielu spraw (postępowanie w stosunku do każdego czynu jest osobną sprawą). Podobnie, zupełnie innym postępowaniem w stosunku do wyrokowania co do konkretnego czynu jest wymierzenie kary łącznej. Jest to bowiem osobna sprawa rozstrzygana przez sąd w jednym postępowaniu (por. m.in. W. Wróbel w: A. Zoll (red.) Kodeks karny Część ogólna Tom I Komentarz do art. 1-52 (cz.1), Warszawa 2016 teza 41 do art. 4 k.k. oraz S. Żółtek w: R. Zawłocki, M. Królikowski (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2017 NB 63-64 do art. 4 k.k. oraz obszernie cytowane tam orzecznictwo i literatura).

Rekapituluując wskazać należy, że sąd był uprawniony do stosowania różnych temporalnie ustaw do poszczególnych czynów oraz do wymierzenia kary łącznej, gdyż każde z tych rozstrzygnięć stanowiło odrębny przedmiot orzekania. Skarżący natomiast nie dostrzega zarazem, że do żadnego z ostatecznie przypisanych K. G. czynów nie zastosowano ustawy obowiązującej w czasie ich popełnienia. Domaganie się więc w kasacji zastosowania do tych czynów ustawy obowiązującej w chwili orzekania, do czego faktycznie doszło, jest niezrozumiałe. W żadnym natomiast zakresie – poza powołaniem się na już omówione argumenty – autor kasacji nie zakwestionował prawidłowości wyboru ustawy względniejszej przy wymierzaniu kary łącznej.

Z tych zatem wszystkich względów kasacja podlegała oddaleniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

r.g.